

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Ing. R.K.**, bytem ■■■, zastoupené obecným zmocněncem P. K., bytem N. Ch. 28/E, V. 1, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č. j. MPSV-UM/1127/15/4S-LBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10. 3. 2015, č. j. MPSV-UM/1127/15/4S-LBK, a rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci, ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7372/2015/LIB, se zrušují pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám obecného zmocněnce P. K., bytem N. Ch. 28E, V. 1, náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“), ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7372/2015/LIB. Označeným rozhodnutím úřad práce vyslovil, že žalobkyni se podle

§ 33 odst. 1 a § 75 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, na základě žádosti podané dne 26. 3. 2014, nepřiznává doplatek na bydlení.

Prvním žalobním bodem žalobkyně napadala způsob stanovení obvyklého nájemného. Podle žalobkyně dne 24. 9. 2014, nikoli dne 11. 6. 2014, jí byla předložena listina „Příloha č. 1 - Nájemné v místě obvyklém Liberec“ a obdobná listina, přičemž ani na jedné není uvedeno, kdo ji vydal, schválil a k jakému účelu byla vydána. Žalobkyně proto považuje listiny za nevěrohodné. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že úřad práce počítá pro všechny tržní byty v Liberci jeden údaj, a to nájemné ve výši 92,16 Kč/m²/měsíc. Takový postup je v rozporu s nařízením vlády č. 453/2013 Sb., o stanovení podrobností a postupu pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě. Žalovaný nedoložil ani posudek znalce, ani prokazatelné doložení výše nájemného nejméně tří srovnatelných nájemných. Pokud žalovaný odkazoval na to, že úřad práce pro stanovení nájemného v místě obvyklého vyhotovil soubor srovnatelných 30 bytů srovnatelné velikosti a srovnatelného standardu, není to pravdou, v tomto směru nebylo nic doloženo. Pokud byly žalobkyni dne 24. 9. 2014 předloženy korespondence úřadu práce a fotokopie dopisu [REDAKCE], a.s., e-mail Reality Liberec a fotokopie dopisu Statutárního města Liberec a e-mail [REDAKCE], nebyla jí předložena žádná listina, ze které by bylo zřejmé, jak bylo se zjištěnými údaji pracováno. Proto byl použitím údaje 92,16 Kč/m² pro výpočet odůvodněných nákladů na bydlení porušen § 34 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi ve spojitosti s nařízením vlády č. 453/2013.

Žalobkyně nebyla seznámena s výpočtem dávky doplatek na bydlení, byl jí pouze oznámen údaj o výši obvyklého nájemného 92,16 Kč/m², který úřad práce používá pro výpočet výše doplatku na bydlení. Protokol ze dne 11. 6. 2014 se podle žalobkyně týká jiného řízení. Do protokolu nesouhlasila se stanovením stejného průměrného nájemného na 1 m² pro celé město bez rozlišení např. velikost bytu. Touto námitkou se správní orgány nezabývaly. Žalobkyně jako důkaz označila soubor 30 bytů srovnatelné velikosti a srovnatelného standardu vytvořený úřadem práce, „Přílohu č. 1“ označenou jako „Nájemné v místě obvyklé KoP Liberec“, dále listinu, kterou úřad práce stanovil výši obvyklého nájemného pro město Liberec s výpočty, dále výsledch Ing. [REDAKCE] a Mgr. [REDAKCE], pracovníků úřadu práce. Žalobkyně také navrhla výsledch svůj a výsledch svého zástupce, dovolávala se listin založených ve správním spise a navrhovala jako důkaz posudek znalce.

V druhém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že žalovaný nesprávně posoudil vznik rozhodného období, když pominul druhou část ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle žalobkyně nemělo být rozhodným obdobím období tří kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci, neboť u ní došlo k podstatnému příjmu. Otázka podstatného poklesu příjmů byla odvolací námitkou, tou se žalovaný nezabýval, čímž porušil § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobkyně přitom v odvolání uvedla, že od 29. 1. 2014 byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání a od toho dne u ní došlo k poklesu příjmů. Výživné 2 000 Kč (nikoliv 5 000 Kč, jak uvedl úřad práce) jí bylo naposledy vyplaceno v měsíci prosinci 2013. Měsíc prosinec 2013 proto nelze zahrnout do rozhodného období. Sám úřad práce v odůvodnění rozhodnutí ze dne 21. 1. 2015 konstatoval, že od 29. 1. 2013 již žalobkyně není považována za osobu nezaopatřenou, přitom do rozhodného období zahrnul i období, kdy žalobkyně byla za osobu nezaopatřenou považována.

Přestože je žalobkyně přesvědčena o nesprávnosti stanovení rozhodného období, namítala současně, že do jejího příjmu bylo nesprávně zahrnuto kromě výživného 2 000 Kč a přídatku na dítě ještě výživné 3 000 Kč. Podle žalobkyně jde o vymyšlenou částku. V jiném řízení doložila, že jí dne 28. 12. 2013 bylo vyplaceno výživné ve výši 2 000 Kč. Jako důkaz k tomu tvrzení označila listinu o výplatě výživného.

Dále s odkazem na obsah odvolacího bodu pod č. 5 žalobkyně uvedla, že očekávala, že pochybení správního orgánu prvního stupně, který ignoroval obsah protokolu ze dne 12. 12. 2014, žalovaný napraví, což neučinil. Postup správních orgánů, které nereagovaly na její návrhy, námítky a vyjádření, žalobkyně vnímala jako úmysl poškodit ji a ztížit jí účinnou obranu proti rozhodnutí.

Z uvedených důvodů navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požadovala nahradit náklady řízení, a to ve výši hotových výdajů za dva úkony ve výši 600 Kč podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 za podání žaloby a podání ze dne 7. 8. 2015.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný ke zjištění výše nájemného, které je v místě obvyklé, uvedl, že úřad práce vycházel z nařízení vlády č. 463/2013. Nájemné v místě obvyklé pro město Liberec bylo stanoveno na základě průzkumu trhu v lednu 2014, kdy na základě získaných informací úřad práce nájemné pro tržní byty v lokalitě trvalého pobytu žalobkyně počítal ve výši 92,16 Kč/m²/měsíc, což u bytu žalobkyně o velikosti 34 m² činí obvyklé nájemné 3 133,44 Kč. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně byla seznámena se všemi podklady, na základě kterých úřad práce postupoval při stanovení obvyklého nájemného. Byly jí také pořízeny kopie podkladů a zároveň byla seznámena s postupem při výpočtu dávky doplatek na bydlení. Žalovaný je názoru, že částka nájemného 5 000 Kč dle nájemní smlouvy neodpovídá částce nájemného v místě obvyklé. V této souvislosti žalovaný připomenul rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. 6 Ads 175/2014, který postup správního orgánu při zjišťování nájemného v místě obvyklého nezpochybnil. Žalovaný dále uvedl, že výši doplatku na bydlení ovlivňuje příjem osoby, výše příspěvku na živobytí a odůvodněných nákladů na bydlení a příspěvku na bydlení ze systému státní sociální podpory, proto se může výše dávky každý měsíc měnit. Do příjmu byl žalobkyni započítán příjem za období třech kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu měsíci březnu 2014, tedy za prosinec 2013, leden a únor 2014 podle § 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi. U žalobkyně se o podstatný pokles příjmu nejedná. Nakonec žalovaný uvedl, že úřad práce nepochybil, pokud k částce 2 000 Kč uvedené v dohodě o výživném započítal i částku 3 000 Kč, protože tato částka byla žalobkyni skutečně poskytnuta ze strany rodičů, jak uvedla do protokolu o ústním jednání dne 1. 11. 2013. Protokol se sice týkal dávky příspěvek na živobytí, nicméně částka 3 000 Kč byla započítána jako výživné i pro stanovení nároku na doplatek na bydlení, neboť tato skutečnost byla úřadu práce známá z úřední činnosti. Poskytování další finanční výpomoci ze strany rodičů na úhradu stravy, telefonu, dopravy, internetu je možné hodnotit jako plnění vyživovací povinnosti rodičů vůči nezaopatřenému zletilému dítěti a lze ji zohlednit též při výpočtu výše doplatku na bydlení. Žalovaný uvedl,

že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 26. 3. 2014 žalobkyně požádala na příslušném tiskopisu o přiznání doplatku na bydlení. Úřad práce měl k dispozici (zřejmě z dříve zahájených správních řízení ve věci doplatku na bydlení) prohlášení o jejích celkových a majetkových poměrech ze dne 17. 2. 2014, v němž byla uvedena pouze hodnota stavebního spoření 3 000 Kč. Úřadu práce žalobkyně předložila prohlášení, že dne 28. 1. 2014 ukončila magisterské studium na Technické univerzitě v Liberci a od 31. 1. 2014 je v evidenci úřadu práce. Tato skutečnost byla doložena potvrzením úřadu práce ze dne 21. 2. 2014.

Ve spise jsou dále založeny informace o užívaném bytě, podle nichž žalobkyně užívá byt č. 6 o podlahové ploše 34 m² s výší měsíčního nájemného 5 600 Kč. K této informaci je doloženo interní sdělení úřadu práce „Tabulka – započitatelné nájemné“ s přílohou č. 1 „Nájemné v místě obvyklé KoP Liberec“, podle něhož činí výše nájemného obvyklého v Liberci 92,16 Kč na m² podlahové plochy. Podle evidenčního listu ze dne 11. 12. 2013 činí nájemné 5 000 Kč, zálohy plateb za služby celkem 600 Kč měsíčně. Dalšími doklady byly prokazovány zálohy na elektřinu ve výši 1 670 Kč měsíčně.

Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014 byla žádost žalobkyně o doplatek na bydlení zamítnuta. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/3829/14/4S-LBK, vydané prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil úřadu práce k novému projednání s tím, že nájemné v místě obvyklé již nelze stanovit na základě mapy nájemného dle údajů státního fondu rozvoje bydlení.

Další rozhodnutí o nepřiznání doplatku na bydlení na základě žádosti ze dne 26. 3. 2014 bylo vydáno dne 26. 6. 2014. I toto prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/3830/14/4S-LBK.

Následně byla žalobkyně upozorněna na to, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti o přiznání doplatku na bydlení. Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2014 úřad práce znovu vyslovil, že na základě její žádosti ze dne 26. 3. 2014 se doplatek na bydlení nepřiznává.

Dle protokolu o ústním jednání ze dne 24. 9. 2014 se žalobkyně dostavila k úřadu práce za účelem projednání skutečností týkajících se doplatku na bydlení. V informaci týkající se zjištěných skutečností ke kalkulačnímu listu ze dne 3. 10. 2014 se úřad práce vyslovil k námitkám, které žalobkyně proti kalkulačnímu listu vznesla při ústním jednání dne 24. 9. 2014.

Dále je ve správním spise založena kopie protokolu o ústním podání ze dne 1. 11. 2013, kdy žalobkyni úřadu práce uvedla, že rodiče jí přispívají nad rámec dohodnutého výživného 2 000 Kč, neboť za tyto peníze by nebyla schopna samostatně žít a studovat. V protokole jsou uvedeny částky, které rodiče žalobkyně zaplatili za kurz autoškoly, notebook, dioptrická skla a obruby; k protokolu byl doložen rozpis výdajů žalobkyně. Podle vyjádření žalobkyně jí rodiče pomáhají s hrazením stravy, telefonu, internetu, dopravy, přičemž náklady za ně byly vyčísleny právě v přiloženém rozpisu.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2014 č. j. MPSV-UM/5525/14/4S-LBK, bylo předchozí rozhodnutí úřadu práce o nepřiznání doplatku na bydlení vydané dne 11. 9. 2014 opětovně zrušeno a věc byla znovu vrácena úřadu práce k dalšímu projednání.

Z protokolu ze dne 12. 12. 2014 plyne, že tohoto dne se zástupce žalobkyně dostavil na úřad práce za účelem projednání skutečností týkajících se žádosti o doplatek na bydlení ze dne 26. 3. 2014. Vyjádřil se ke kalkulačnímu listu ze dne 3. 10. 2014. Také uvedl, že výživné v prosinci 2013 činilo 2 000 Kč, což bylo dle něj prokázáno v jiném řízení, proto požadoval, aby byla do spisu vložena listina o výplatě výživného. Upozornil na to, že rozpis plánovaných výdajů byl pořízen ještě v době, kdy žalobkyně pobírala také příspěvek na živobytí. K „Příloze č. 1“ uvedl, že jde o podklad nedostatečný, s tím, že do protokolu ze dne 11. 6. 2014 a 24. 9. 2014 již na nedostatky upozorňoval. Rovněž namítal, že nebylo doloženo 30 srovnatelných nájemných, jak správní orgány tvrdily. Upozornil, že u žalobkyně došlo k podstatné změně, neboť ukončila studium a je hlášena jako uchazečka o zaměstnání, došlo proto k podstatnému poklesu příjmů a tak i změnu rozhodného období.

Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7372/2015/LIB, úřad práce rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 26. 3. 2014 tak, že doplatek na bydlení žalobkyni nepřiznal. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ve sledovaném období prosince 2013, ledna a února 2014 měla žalobkyně příjem, který byl tvořen přídavkem na dítě ve výši 700 Kč, výživným od rodičů ve výši 5 000 Kč v prosinci 2013 a příspěvkem na bydlení ve výši 5 133 Kč. Nejedná se o podstatný pokles příjmu. Protože žalobkyně ukončila v měsíci lednu 2014 studium a od 29. 1. 2014 byla minimálně do měsíce posuzování vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, není považována za osobu nezaopatřenou a je jí počítána částka živobytí ve výši 3 410 Kč. K výši odůvodněných nákladů podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi úřad práce uvedl, že nájemné se započítává do výše, která je v místě obvyklá. Obvyklé nájemné je nutno chápat jako souhrnnou veličinu srovnatelných nájemných v současné době za srovnatelný byt v domě ve srovnatelném místě. S odkazem na § 3 a § 7 nařízení vlády č. 453/2013 Sb. úřad práce uvedl, že obvyklé nájemné bylo stanoveno na základě průzkumu trhu provedeného od ledna 2014, kdy byly osloveny místní realitní kanceláře, byla prověřena nabídka bytů k pronájmu na volně přístupných internetových portálech a zjištěné údaje byly porovnány s údaji se souborem 30 srovnatelných bytů, které jsou známy z úřední činnosti. Úřad práce tak v lokalitě Liberce počítá obvyklé nájemné ve výši 92,16/m²/měsíc, tedy u velikosti bytu 34 m² činí obvyklé nájemné 3 133,44 Kč. Ani kdyby se vycházelo ze započtené podlahové plochy 38 m² dle zprávy o šetření JUDr. ■■■■■, nevznikl by nárok na doplatek na bydlení.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že příjmem žalobkyně jsou

dávky vyplacené ze systému státní sociální podpory, výživné od rodičů na základě dohody a částka, kterou oprávněná osoba sama uvedla ve svém výpočtu. Odkázal na postup, který použil úřad práce při stanovení výše nájemného podle nařízení vlády č. 453/2013 Sb., když žalobkyni s podklady seznámil a pořídil ji fotokopie podkladů. Zároveň byla žalobkyně seznámena také s výpočtem dávky doplatek na bydlení. Podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi vyšel úřad práce z odůvodněných nákladů na bydlení v místě obvyklém ve výši 5 444,44 Kč, tj. nájem ve výši 3 133,44 Kč, služby ve výši 641 Kč a záloha na elektřinu 1 670 Kč, jež byly započteny v plné výši. V únoru byl žalobkyni vyplacen příspěvek na bydlení 5 133 Kč, přídavky na děti ve výši 700 Kč vyplacené v prosinci 2013, lednu a únoru 2014 a příspěvek na živobytí vyplacený v únoru 2014 ve výši 2 920 Kč a výživné ve výši 5 000 Kč. Částka živobytí oprávněné osoby činí 3 410 Kč. Bylo tak vycházeno z příjmu 7 100 Kč v rozhodném období. Podle žalovaného se u žalobkyně nejedná o podstatný pokles příjmu, za ten se v souladu s § 10 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi považuje zejména ztráta příjmu z výdělečné činnosti, ukončení výplaty podpory v nezaměstnanosti, nebo podpory při rekvalifikaci a ukončení výplaty rodičovského příspěvku. Žalovaný dále uvedl vzorec pro výpočet výše doplatku na bydlení. Uvedl, že úřad práce vycházel z dohody o výživném ve výši 2 000 Kč a částky 3 000 Kč, kterou žalobkyně uvedla do protokolu o ústním jednání dne 1. 11. 2013, a to v předchozím řízení o příspěvku na živobytí. Z jednání vyplynulo, že rodiče přispívají během studia oprávněné osobě nad rámec dohodnutého výživného hrazením dalších nezbytných údajů. Žalovaný uvedl, že žalobkyni byla dána možnost seznámit s podklady, na základě kterých je stanoveno nájemné v místě obvyklé. Opakovaně jí byl vysvětlen postup, jakým bylo k částce 92,16 Kč/m² dospěno. Podle žalovaného úřad práce nepochybil, pokud k částce 2 000 Kč dle dohody o výživném započtl i částku 3 000 Kč, protože poskytováním další finanční pomoci ze strany rodičů jde o plnění vyživovací povinnosti vůči zletilému dítěti. K rozhodnému období žalovaný uvedl, že úřad práce v souladu s § 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi vycházel z rozhodného období prosinec 2013, leden 2014 a únor 2014.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu jsou již poněkoliťaté rozhodnutí úřadu práce a žalovaného vydaná ve věci dávky hmotné nouze - doplatku na bydlení, o který žalobkyně opakovaně žádá. V nyní projednávané věci žalobkyně znovu vyjádřila svůj nesouhlas se způsobem, kterým správní orgány stanovily částku nájemného započítávaného do odůvodněných nákladů na bydlení podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném do 31. 12. 2014 *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt,*

jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24). Z § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu; nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, popřípadě nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného bytu.

Soud předesílá, že výkladem posledně uvedeného ustanovení a vývojem právní úpravy „zastropování“ výše nájemného, která se započítává do odůvodněných nákladů na bydlení pro účely posouzení nároku na doplatek na bydlení, se již k žalobám podaným žalobkyní zabýval, naposledy ve věci pod sp. zn. 60 Ad 13/2014 právě ve vztahu k období po 1. 1. 2014.

V rozsudku ze dne 5. 1. 2015, č. j. 60 Ad 13/2014-21, zdejší soud konstatoval, že z konstrukce obsažené v § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že započtení nájemného pro účely posouzení nároku na dávku doplatek na bydlení je omezeno výší nájemného obvyklého. S cílovým nájemným (s odkazem na zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník) již počítat nelze. Počínaje 1. 1. 2013 je třeba vycházet z výše nájemného v místě obvyklého. Zákon o hmotné nouzi nedefinuje, co je třeba rozumět pod pojmem nájemné obvyklé. Správní orgány nepochybily, pokud s účinností od 1. 1. 2014 opustily dosavadní správní praxi (založenou na nejprve metodické činnosti žalovaného, později na tzv. mapě nájemného – srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ad 140/2014-41, či ze dne 29. 1. 2015, č. j. 6 Ads 175/2014-43) a aplikovaly nařízení vlády č. 453/2013 Sb., o stanovení podrobností a postupu pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě. Toto nařízení bylo sice primárně vydáno k provedení § 2249 odst. 2 občanského zákoníku, jež hovoří o srovnatelném nájemném obvyklém v daném místě a odkazuje na prováděcí právní předpis, ale jeho ustanovení § 7 výslovně počítá s tím, že se dle něj bude postupovat i pro účely stanovení nároku a výše dávek podle zákona o hmotné nouzi.

Nařízení vlády č. 453/2013 Sb. konkrétní výši obvyklého nájemného pro jednotlivé nájemní byty a lokality nestanoví, nýbrž upravuje podrobnosti a postup, který vede k určení obvyklého nájemného. Podle § 2 písm. b) cit. nařízení *se rozumí srovnatelným nájemným obvyklým v daném místě souhrnná veličina srovnatelných nájemných*. Podle § 3 odst. 1 cit. nařízení *ke zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě se pro konkrétní byt použijí následující způsoby: a) porovnání posudku znalce o výši obvyklého nájemného, která je pro konkrétní byt považována za srovnatelné nájemné obvyklé v daném místě; b) stanovení na základě prokazatelného doložení výše nejméně 3 srovnatelných nájemných*. Bližší postup pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě pro účely stanovení nároku a výše dávek podle zákona o pomoci v hmotné nouzi nebyl zákonodárcem upraven, naopak ustanovením § 7 nařízení byl vyloučen postup podle §§ 4, 5 a 6.

V první řadě nelze správním orgánům vytknout, že ke zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě nepoužily znalecký posudek ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) nařízení. Z žádného zákonného ani podzákonného ustanovení tuto povinnost dovodit

nelze. Soud má za to, že výše obvyklého nájemného v daném místě pro účely nároku na doplatek na bydlení má být úřadem práce stanovena transparentně a objektivně, v souladu s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu tak, aby byl zajištěn jednotný výklad, jednotná aplikační a rozhodovací praxe, nikoli vždy pro každého žadatele zvlášť ve vztahu ke konkrétnímu bytu. Proto ani soud nevyhověl návrhu žalobkyně na doplnění dokazování znaleckým posudkem.

K zajištění zmíněného účelu plně vyhovuje stanovení srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě na základě doložení výše nejméně 3 srovnatelných nájemných ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.

Soud se ovšem ztotožnil se žalobkyní, pokud v podstatě namítala, že v daném případě nelze zjistit, zda postup úřadu práce při stanovení obvyklého nájemného ve výši 92,16 Kč/m² pro všechny tržní byty v Liberci shora uvedenému požadavku vyhovuje.

Na tomto místě považuje soud za potřebné zdůraznit, že v souvislosti se stanovením výše nájemného obvyklého započítávaného do výše odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o hmotné nouzi byla již v minulosti zmiňována nutnost přistupovat nikoli jednotně a mechanicky k zohlednění podlahové plochy bytu při posouzení nároku na doplatek na bydlení. Právě jednotnému přístupu ke stanovení obvyklého nájemného bez rozlišení velikosti bytu se žalobkyně, jež obývá byt o podlahové ploše 34 m², v řízení před správními orgány i soudy opakovaně bránila (viz. např. odvolání ze dne 17. 7. 2014). Je totiž zřejmé, že v bytě o menší podlahové ploše nebývá na trhu s byty vyžadováno vždy úměrně nižší nájemné než v bytech o větší rozloze, nadto nabídka bytů o malé podlahové ploše bývá omezená. Ostatně tuto okolnost konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014-41 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nsssoud.cz). Ve zmíněném rozsudku, byť v souvislosti s dřívějším užitím mapy nájemného pro účely stanovení obvyklého nájemného pro účely posouzení nároku na doplatek na bydlení, Nejvyšší správní soud uznal, „[ž]e přístup správních orgánů při výpočtu výsledné výše v místě obvyklého nájemného mohl a měl být ve vztahu k zohlednění velikosti stěžovatelčina individuálnější, a nepovažuje ve vztahu k okolnostem za zcela vhodné pouze přepočítat středovou hodnotu stanoveného v místě obvyklého nájemného na plochu bytu.“ K potřebě reagovat na faktickou výši nájemného u bytů o menší podlahové ploše dále poznamenal: „... Vzhledem k tomu, že faktická výše nájemného za 1 m² se u bytů s menší rozlohou podlahové plochy zpravidla pohybuje ve vyšších hodnotách, než u bytů s rozlohou vyšší, na což stěžovatelka poukazuje, je třeba, aby nájemné v místě obvyklé za 1 m² bylo správním orgánem u menších bytů stanoveno vyšší než u bytů větších. V dané situaci, vzhledem k požadavku vycházet primárně z mapy nájemného a požadavku na zachování zásady legitimního očekávání, lze uvedenou skutečnost zohlednit odstupňováním v místě obvyklého nájemného za 1 m² v rámci stanoveného rozmezí. Ve stěžovatelčině případě k tomuto odstupňování nesporně nedošlo, nicméně ani stanovení výše při horní hranici rozmezí, by nevedlo k přiznání doplatku na bydlení. ...“

V souzeném případě ze správních rozhodnutí ani z obsahu spisu nelze seznat, zda srovnatelné nájemné obvyklé pro celou lokalitu města Liberec v jednotné výši 92,16 Kč/m² bylo i pro účely posouzení nároku žalobkyně na doplatek na bydlení stanoveno na základě srovnatelných nájemných ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 453/2013

Sb. Srovnatelnými nájemnými přitom musí být bezesporu nájemné v tržních bytech placené v daném místě za srovnatelný byt, tj. za byt srovnatelného standardu a srovnatelné velikosti, (jak to ostatně zmiňuje i žalovaný v souvislosti s úřadem práce vytvořeným souborem 30 bytů, jež byly ke stanovení obvyklého nájemného užity).

Dle napadených rozhodnutí bylo obvyklé nájemné na 1 m² podlahové plochy stanoveno po oslovení místních realitních kanceláří, po prověření nabídky bytů k pronájmu na internetových portálech a po porovnání s údaji – se souborem 30 bytů srovnatelné velikosti a srovnatelného standardu.

Jaké je nájemné obvyklé v daném místě a čase u souboru 30 vybraných srovnatelných bytů, které jsou úřadu práce „známy z úřední činnosti“, a především, zda se jedná o nájemné u bytů srovnatelné velikosti a standardu, tj. takové, které je hrazeno také u bytů o menší podlahové ploše, nelze ověřit. V souladu s § 50 odst. 1 správního řádu mohou být nepochybně podkladem pro rozhodnutí správního orgánu rovněž skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Ovšem i v takovém případě je nutné, aby bylo z rozhodnutí a správního spisu zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti se jedná, tak aby se s nimi mohl účastník řízení seznámit a rovněž aby mohly být případně podrobeny přezkumu. Tak se v souzeném případě nestalo. Nadto lze přitakat žalobkyni, že není zřejmé, jak bylo s tímto souborem srovnatelných bytů pracováno ve spojitosti s dalšími podklady, které měl úřad práce k dispozici. Soud rovněž nevidí žádný důvod pro to, aby žalobkyně nebyla s tímto podkladem pro rozhodnutí seznámena ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

Jak již soud zmínil, kromě souboru 30 srovnatelných bytů měly být ke stanovení obvyklého nájemného využity i poznatky o výši nájemného získané od místních realitních kanceláří a z internetových portálů. Ve správním spise se nachází dopis Statutárního města Liberec, odboru péče o občany, ze dne 4. 4. 2014, ve kterém je uvedena výše nájemného na 1 m² podlahové plochy u různých typů bytů v rozpětí od 23,42 Kč/m² až po 78,58 Kč/m² u startovacích bytů v konkrétní ulici. Dále byla ve správním spise založena e-mailová odpověď společnosti ■■■ ze dne 7. 4. 2014 o cenách nájmu zprostředkovaných touto realitní kanceláří v období ledna až března 2014 s uvedením konkrétní ulice, velikosti bytu, cenou/m² a celkovou výší nájmu. Podle sdělených údajů se cena nájemného na 1 m² podlahové plochy bytu pohybovala od 77 Kč/m² do 160 Kč/m², nejvyšší byla právě u malometrážních bytů. Dalším podkladem byl rovněž ve správním spise založený dopis správce objektů ■■■, a.s., ze dne 10. 4. 2014, podle kterého jsou sazby nájemného ve spravovaných objektech ve výši 78 Kč/m², 112,82 Kč/m², 116,15 Kč/m². Jakým způsobem byly takto získané údaje o obvyklém nájemném využity a zpracovány do „Tabulky – započitatelné nájemné“ a „Přílohy č. 1“ – KoP Liberec, podle které je pro tržní byty v obci Liberec obvyklé nájemné 110, 107, 82, 87, 77 Kč/m², tj. v průměru 92,16 Kč/m², není zřejmé. Stejně nelze z těchto podkladů zjistit, zda právě zvolené výše nájemného obvyklého, z něhož byla průměrná hodnota vypočtena, byly ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 453/2013 Sb. srovnatelnými nájemnými i pro byty o menší podlahové ploše. Protože byly zmíněné listiny, stejně jako předchozí dopisy úřadu práce uvedeným subjektům, součástí spisu, soud neprováděl těmito listinami dokazování, jak to žalobkyně navrhovala.

Z uvedených důvodů nemělo podle názoru soudu nájemné obvyklé, stanovené ve výši 92,16 Kč/m², z něhož úřad práce a žalovaný vycházeli při posouzení výše doplatku na bydlení

také u žalobkyně, která užívá nájemní byt o menší podlahové ploše v městě Liberec, oporu v podkladech založených ve správním spise.

K dílčí námitce, že žalobkyně (s odkazem na obsahu protokolu ze dne 11. 6. 2014) nebyla seznámena s výpočtem dávky, soud konstatuje následující.

Na tomto místě považuje soud za nutné vytknout žalovanému, že odvolává-li se v napadeném rozhodnutí na to, že žalobkyně byla dle protokolu ze dne 11. 6. 2014 seznámena s výpočtem doplatku na bydlení, má být tento protokol součástí správního spisu. Tak tomu nebylo. Soudu je shodou okolností obsah zmíněného protokolu znám z úřední činnosti, neboť je součástí jiného správního spisu, který byl žalovaným předložen k souběžně probíhajícímu řízení o žalobě žalobkyně ve věci sp. zn. 60 Ad 5/2015.

Z protokolu ze dne 11. 6. 2014 vyplývá, že při ústním jednání, jehož účelem bylo seznámení se s podklady v řízení vedeném o žádosti žalobkyně o doplatek na bydlení ze dne 28. 4. 2014 (tedy v jiném řízení, jak žalobkyně podotýká), byla žalobkyně seznámena s tím, jak se vypočítává dávka doplatek na bydlení a s údajem obvyklého nájemného pro tržní byty v Liberci ve výši 92,16 Kč/m². Obsahu protokolu se žalobkyně nebránila, svým podpisem také stvrdila, že doklady považuje za úplné, nenavrhuje jejich doplnění.

Podstatou námitky je, že žalobkyně nebyla seznámena s výpočtem dávky doplatek na bydlení. Soud nepovažuje uplatněnou námitku za důvodnou, neboť takovou povinnost úřadu práce nelze dovodit z žádného zákonného ustanovení. Skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na doplatek na bydlení a postup při stanovení jeho výše musí být seznatelné z odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, není povinností správního orgánů důvody a postup při rozhodování sdělovat účastníku ještě před vydáním rozhodnutí ve věci. Naopak je nepochybně povinností úřadu práce umožnit účastníku řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním (nejde-li o případ, kdy jsou podkladem pouze účastníkem předložené podklady – srov. § 74 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Výpočet dávky však nelze považovat za podklad pro rozhodnutí, ale vlastní posouzení nároku na dávku k uplatněné žádosti.

Žalobkyně dále nesouhlasila s tím, že měsíc prosinec 2013 byl zahrnut do rozhodného období. V této souvislosti též namítala, že s uplatněnou odvolací námitkou se žalovaný řádně nevypořádal.

Podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném pro rok 2014, *rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci; pokud však došlo u osoby nebo alespoň u jedné ze společně posuzovaných osob k podstatnému poklesu příjmu, a podstatný pokles příjmu v aktuálním kalendářním měsíci nadále trvá, rozhodné období počíná kalendářním měsícem, ve kterém k podstatnému poklesu příjmu došlo, nejdříve však kalendářním měsícem, který o 2 kalendářní měsíce předchází aktuálnímu kalendářnímu měsíci a končí aktuálním kalendářním měsícem; za podstatný pokles příjmu se považuje zejména ztráta příjmu z výdělečné činnosti,*

ukončení výplaty podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci a ukončení výplaty rodičovského příspěvku.

Z části cit. ustanovení za středníkem je nutno dovodit, že rozhodným obdobím nejsou 3 kalendářní měsíce předcházející aktuálnímu kalendářnímu měsíci, pokud došlo u posuzované osoby k podstatnému poklesu příjmů. Soud zdůrazňuje, že výčet toho, co se považuje za takový podstatný pokles příjmů, stanovil zákonodárce demonstrativně. To znamená, že i jiné sociální události mohou u posuzované osoby podstatný pokles příjmů vyvolat.

V projednávaném případě žalobkyně již v ústním podání do protokolu ze dne 12. 12. 2014 namítala, že u ní k podstatnému poklesu příjmů došlo, neboť ukončila studium na vysoké škole a je hlášena jako uchazečka o zaměstnání na úřadu práce a došlo k poklesu příjmů s ohledem na výživné, které bylo v prosinci 2013 uhrazeno ve výši 2 000 Kč. Rovněž v odvolání žalobkyně pokles příjmů v důsledku ztráty výživného, které jí bylo naposledy vyplaceno v prosinci 2013 ve výši 2 000 Kč, namítala, a proto bylo nesprávně stanoveno rozhodného období.

Úřad práce a následně i žalovaný se ve svých rozhodnutích omezili na výčet příjmů (soud si nemohl nepovšimnout, žalovaný na rozdíl od úřadu práce zmínil i příspěvek na živobytí vyplacený v únoru 2014 ve výši 2 920 Kč, aniž by uvedl, jaký vliv má tato skutečnost na správnost zjištění a posouzení věci úřadem práce) a konstatování, že u žalobkyně se o podstatný pokles příjmů nejedná. Oba správní orgány v této souvislosti pouze ocitovaly větu za středníkem ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, aniž by se zabývaly konkrétními skutečnostmi, ve kterých žalobkyně spatřovala podstatný pokles svých příjmů v měsíci lednu 2014 (vyvolaný tím, že ukončila studium na vysoké škole, byla v evidenci uchazečů o zaměstnání a nebylo jí už placeno výživné, nebyla už nezaopatřenou osobou). Jak soud předeslal, výčet sociálních událostí, které lze považovat za podstatný pokles příjmů posuzované osoby s vlivem na stanovení rozhodného období dle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi je demonstrativní a nevylučuje tedy, aby k podstatnému poklesu příjmů došlo i z jiného důvodu. Pokud se úřad práce, a zejména poté žalovaný k odvolací námitce, vůbec nezabývali konkrétními okolnostmi, které podle žalobkyně způsobily podstatný pokles příjmů s vlivem na určení rozhodného období, neuvedli, z čeho dovozují, že k podstatnému poklesu příjmů od ledna 2014 nedošlo a proč žalobkyní namítané skutečnosti nelze zařadit pod ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) věta za středníkem zákona o pomoci v hmotné nouzi, jsou jejich rozhodnutí v této části nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Správní soudy setrvale judikují, že omezil-li se rozhodující správní orgán na obecnou citaci právních předpisů a z odůvodnění jeho rozhodnutí není zřejmé, jak o věci uvažil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti a námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Soud musel rovněž přisvědčit žalobní námitce, že pro zahrnutí částky 3 000 Kč jako výživného vyplaceného za prosinec 2013 do příjmů žalobkyně nenalezl ve správním spisu oporu.

Soud si je plně vědom závěrů, k nimž dospěl v rozsudku ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. 60 Ad 11/2014, v němž přezkoumával zákonnost správních rozhodnutí ve věci odejmutí dávky hmotné nouze - příspěvku na živobytí ode dne 1. 10. 2013. Zdejší soud v označeném rozsudku konstatoval, že správní orgánu nepochybily, pokud jako příjem žalobkyně posoudily kromě výživného 2 000 Kč dle dohody o výživném ze dne 21. 12. 2011 také další plnění ve výši 3 000 Kč, neboť se prokazatelně jednalo o další finanční výpomoc poskytovanou rodiči žalobkyně na úhradu její stravy, telefonu, internetu, městské hromadné dopravy a dalších potřeb, přestože nebyla zahrnuta do dohody o výživném. V tehdy projednávané věci však měl soud placení výživného ve vyšší než dohodou o výživném stanovené částce prokázané samotnými tvrzeními žalobkyně v písemném vyjádření ze dne 20. 8. 2013 a následně při ústním jednání dne 1. 11. 2013, při kterém předložila také rozpis výdajů, na které jí rodiče přispívali nad rámec dohodnutého výživného.

V řízení o žádosti o doplatek na bydlení ze dne 26. 3. 2014 však správní orgány přehlédly, že žalobkyně již v průběhu řízení před úřadem práce, konkrétně při ústním jednání dne 12. 12. 2014, uvedla, že v prosinci 2013 činilo výživné pouze 2 000 Kč (namítala, že placení výživného není prokázáno listinou o placení výživného, která by byla ve spise) a k rozpisu plánovaných výdajů uvedla, že se jedná o plán výdajů ještě z doby, kdy pobírala příspěvek na živobytí. Taktéž v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 21. 1. 2015 namítala, že rodiče reagovali na odejmutí příspěvku na živobytí tak, že jí platili výživné pouze v dohodnuté výši 2 000 Kč (v této souvislosti bylo zmíněno prodloužení studia nad rámec obvyklé délky).

Na tvrzení žalobkyně o snížení výživného úřad práce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nereagoval vůbec, uvedl pouze výši výživného 5 000 Kč. Žalovaný pak k uplatněné odvolací námitce konstatoval, že do protokolu o ústním jednání dne 1. 11. 2013 žalobkyně potvrdila, že jí rodiče přispívají nad rámec dohodnutého výživného na úhradu nezbytných výdajů, a proto byla další finanční výpomoc rodičů ve výši 3 000 Kč zahrnuta do jejího příjmu jako výživné. Žalovaný se opačnému tvrzení žalobkyně také nevěnoval, z jeho rozhodnutí neplyne, z čeho má její tvrzení o placení výživného ve výši 2 000 Kč v prosinci 2013 za vyvrácené. Z jeho rozhodnutí nelze zjistit, z čeho dovozuje, že žalobkyni rodiče i nadále po odnětí příspěvku na živobytí přispívali (či měli přispívat) vyšším výživným. Z protokolu o ústním jednání ze dne 1. 11. 2013, jehož se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dovolával, totiž placení výživného vyššího než 2 000 Kč také ve vztahu k prosinci 2013 neplyne. Soud tak má za to, že výše výživného 5 000 Kč nemá ve správním spisu oporu, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud jako důkaz žalobkyně označila listinu o výplatě výživného, soud návrhu nevyhověl, neboť taková listina nebyla součástí správního spisu a žalobkyně ji soudu nedoložila. Navíc by doplnění skutkových zjištění soudem v daném směru plně nahradilo činnost správních orgánů, což není úkolem soudního přezkum správních rozhodnutí.

K poslednímu žalobnímu bodu, jímž žalobkyně brojila proti procesním pochybením správních orgánů, soud uvádí následující. Soud dal žalobkyni již v předchozí části rozsudku za pravdu, pokud namítala, že se úřad práce a následně ani žalovaný řádně nezabývali námitkami, které vznesla při ústním jednání dne 12. 12. 2014, a to ve vztahu ke stanovení obvyklého nájemného v daném místě, výši výživného 5 000 Kč (jež byla užita v kalkulačním

listu ze dne 3. 10. 2014) a v té souvislosti k rozpisu příjmů a výdajů, a také ve vztahu ke změně rozhodného období. Z protokolu o ústním jednání dne 12. 12. 2014 soud dále ověřil, že žalobkyně již tehdy uplatnila návrh na doplnění spisu o listinu prokazující placení výživného, a to v souvislosti s tvrzením o výši výživného placeného v prosinci 2013. Úřad práce, ani žalovaný se s tímto návrhem na doplnění podkladů pro rozhodnutí ve svých rozhodnutích nevypořádali, jedná se o tzv. opomenutí důkazu, a tedy vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Naopak není pravdou, že by se úřad práce nevyjádřil ke stanovení obvyklé výše nájemného podle veřejného ochránce práv, které žalobkyně rovněž zmínila při ústním jednání. V odvolání pak žalobkyně v tomto směru další konkrétní výtky, včetně nedostatků odůvodnění úřadu práce ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neuvedla. Nelze proto vytýkat žalovanému, že se této otázce více nevěnoval.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Soud využil možnosti, kterou mu dává § 78 odst. 3 s. ř. s., a přistoupil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí úřadu práce, které rovněž trpělo vytýkanými vadami. Soud tak učinil zejména s ohledem na to, že bude v dalším řízení jeho povinností zabývat se znovu započitatelnou výší nájemného obvyklého v daném místě.

V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení jsou správní orgány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázány.

Jak již soud uvedl, v dalším řízení bude povinností správních orgánů znovu stanovit a doložit výši nájemného obvyklého v daném místě v intencích § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi tak, aby se jednalo o nájemné srovnatelné ve smyslu § 2, § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 453/2013 Sb., jak bylo rozvedeno shora. Dále bude na správních orgánech, aby se zabývaly tvrzeným podstatným poklesem příjmů žalobkyně v lednu 2014 v důsledku poslední úhrady výživného v prosinci 2013 a z tohoto pohledu určily a zdůvodnily, zda tvrzená okolnost má vliv na stanovení rozhodného období ve smyslu § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Výše výživného (stejně jako ostatních příjmů), jež bude správními orgány zohledněna při posouzení nároku na doplatek na bydlení a jeho výše, musí být důsledně doložena podklady pro rozhodnutí, které tvoří obsah správního spisu. Odůvodnění správních rozhodnutí o žádosti o doplatek na bydlení musí vyhovovat požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu, tj. v odůvodnění musí být uvedeny nejen skutkové okolnosti a hodnocení provedených důkazů, ze kterých správní orgány vycházely, ale musí z nich být zřejmé i právní úvahy, včetně úvah při výpočtu doplatku na bydlení v intencích § 33 odst. 1, § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi; a správní orgány v nich musí reagovat na námítky žalobkyně, včetně návrhu na doplnění podkladů o listinu prokazující placení výživného.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Úspěšné žalobkyni proto soud přiznal náhradu nákladů řízení, a to hotových nákladů řízení ve smyslu § 57 odst. 1 s. ř. s. v paušální výši 300 Kč za 1 úkon právní služby - podání žaloby. K tomuto rozhodnutí soud vedly závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 7. 10. 2014, Pl. ÚS 39/13, jehož se ostatně žalobkyně výslovně dovolávala, neboť na takovou náhradu nákladů řízení by měla žalobkyně právo, pokud by byla zastoupena advokátem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20 či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Afs 302/2014-47). Požadovala-li žalobkyně také paušální náhradu nákladů řízení v souvislosti s podáním ze dne 7. 8. 2015, pak soud jí právo na náhradu hotových nákladů v souvislosti s tímto podáním nepřiznal, neboť se nejednalo o písemné podání ve věci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Žalovanému soud uložil, aby náhradu nákladů řízení žalobkyně zaplatil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího obecného zmocněnce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. září 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně